בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', כ"ה בניסן תשס"ה (04 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כ"ה בניסן**, **10** ימים, שהם שבוע **אחד** ו**שלושה** ימים לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

"בזכות ארבעה דברים נגאלו אבותינו ממצרים – לא שינו את שמם (שמרו על שמותיהם העבריים), לא שינו את לשונם, לא היו ביניהם דלטורין (לא דיברו לשון הרע זה על זה!), והיו גדורים בעריות (שמרו על טהרת המשפחה ודיני צניעות)." [ילקוט שמעוני ויקרא כ"ד רמז תרנ"ח]
ואף אולי אפשר להוסיף..."ולא הפרו את אמונתם בהשגחת ה' יתברך."
"...אשה כי תזריע וילדה זכר ... וביום השמיני ימול בשר ערלתו." [ויקרא י"ב 2-3]
קיום מצוות ברית-מילה הוא דבר מובן מאליו לרוב עם ישראל היום – בוודאי לעם היושב במולדתו. אף יהודים רחוקים ממסורת אבותינו דבקים הם בקיום מצווה זו. אך לא לפני שנים רבות ובמקום לא רחוק כל-כך מכאן, לא כך היו הדברים...

קיץ 1944. הנאצים ימ"ש היו על-סף תבוסה. אך משימה אחת הם מיהרו להגשים: השמדת יהודי אירופה והכחדת עם ישראל בכלל. המבצע הגדול באותה שעה – יהודי הונגריה. **לאה**, גיבורת סיפורנו, מצאה את עצמה על אחד מ- 4 קרונות שהגיעו משום-מה למחנה עבודה ליד ווינה שבאוסטריה – במקום לאושוויץ. היא אינה יודעת למה, וגם לא מה שמחכה לה, אך היא ממשיכה להאמין שכל מה שהקב"ה עושה – לטובה הוא עושה. לאה בהריון. גם את מקומו של בעלה היא אינה יודעת – הנאצים הפרידו ביניהם בשעת הגירוש. אך אין היא מפחדת – לא מזה, לפחות. וגם לא מההריון עצמו. היא כבר ילדה – שתי בנות יש לה. לא. היא פוחדת שמא ייולד לה... **בן**! שומעים? היעלה על דעתנו שאמא יהודיה תתפלל שלא ייולד לה בן? מי שמע על דבר כזה? [אמנם גם לאה אמנו התפללה כך, כשהיתה בהריון אחרי לידת זבולון, בנה ה- 6. וה' קיבל את תפילתה ונולדה לה דינה. אך, מאז...?] והנה, הלאה'לה שלנו מתפללת לבת! וכל-כך למה? כי מה היא תעשה אם זה בן? איך היא תערוך ברית-מילה במקום הזה? אמנם זה לא אושוויץ (היא גם לא ידעה מה זה), אך תנאיי הקיום ליהודים גם בזה, מחנה העבודה – בואו נגיד שאתר נופש זה לא היה... ליתר בטחון, היא כן הספיקה להביא עמה, כשגורשו מבתיהם, חיתול אחד נקי – יהיה מה שיהיה. בינתיים לאה מתחילה לאסוף סיגריות(!). שמא תחשבו שהגיבורת שלנו מעשנת. לא ולא! אלא – הסיגריה היא מעין מטבע המסחר במחנה, ומי יודע אם היא לא תצטרך לקנות משהו בבוא העת. אז, היא אוכלת פחות, או לפעמים בכלל לא, ומחליפה את המזון בעד עוד סיגריה ועוד סיגריה.
לאה מצאה עבודה משרדית, ההריון היה קל יחסית, אם כי היה זה חודש תמוז (יולי~) והיא אמורה ללדת בעוד כחודשיים. אבל, ה' שומר עליה ושומר אותה. והנה, הגיעה השעה המיוחלת וה' נותן לה את שכרה, נותן לה בן זכר! "...אשה כי תזריע וילדה זכר ... וביום השמיני ימול בשר ערלתו." [ויקרא י"ב 2-3]
מהיום למחרת, לאה כבר עומדת על הרגליים ומתחילה לדאוג לברית-מילה. היא פונה לד"ר טוכמן, ראש היודנראט במחנה, ומבקשת ממנו לפנות למפקד המחנה לעזרה לארגן

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום <u>רביעי</u> בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', כ"ה בניסן תשס"ה (04 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ברית-מילה לרך הנולד. טוכמן הגיב נחרצת: 'את השתגעת? את חושבת כי עמלק יתן אישור לעשות ברית-מילה? הם כבר שואלים אותי מתי את חוזרת לעבודה!? ...' {ההמשך, בע"ה, מחר}

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל